

Mala vodonoša.

„Hajd, pójdíva hitro k vodnjaku samá,
Pomoči nij treba, saj sva že močná!

Podvizaj se Minka, in teci z manó,
Boš videla, mama hvalila te bó.“

Ko verč na koritu pred vrelcem derží,
Dekletce se smeje in srečno se zdí!

Posoda je polna — „pretežka je, oj,
Odnesti ne morem je, bratec ljub' moj!“

„A nesti jo moraš domóv vendar ti,
Saj veš, da to delo za moškega nij.“

In malo pomišlja petletni Andrej
Ter „moder sem“ pravi, „no mala, poglej!“

Iz kitic napravi jej svitek mehák
In skerbno postavi nanj verček težák.

„Po konci se derží, ne majaj z glavó,
Krepkó mi korači, — eh, saj nij težkó!“

Dekletce se stegně, napenja moči,
In komaj in komaj solzé zaderži.

A nič ne pomaga, zastonj je, gorjé,
Napolnjeni verček jej pade z glavé!

Pokvarjen je zastor in kirlice lepó,
In čevljevki novi, lej, kakovšni só!

Kot skópána miška je Minica zdej:
„Le čakaj, le čakaj, poredni Andrej!“

Zakaj, le zakaj, oj, po vódo sem šla —
Oh, oh, da pri mami domá bi bilá!“

Lujiza Pesjakova.

Ptiček.

Sneg pokriva plan, goró,
Burja mrazi nas močno;
Z nami zebe ptičice
Rev'ce so brez strešice.

Oj otrok, preljubi moj,
Glej! tam čivka ptiček tvoj;
Zebe ga in lačen je
Od slabósti trese se.

V hišico ne gre s tabó,
Da bi grel se za pečjó, —
Pa mu malo zernja daj,
Da bo imel kosilca kaj.

Saj spomladi bo vesel
Tiček hvalo ti zapel, —
Samo zdaj mu zernja daj
Da bo jedlo revče kaj.

F. Šetina.